

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 602/2026
03.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела фалсификовање службене исправе у саизвршилаштву из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Маје Ђинђић Нур, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу 2К.бр.76/25 од 15.05.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 190/25 од 14.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА- адвоката Маје Ђинђић Нур, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу 2К.бр.76/25 од 15.05.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 190/25 од 14.01.2026. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу 2К.бр.76/25 од 15.05.2025. године, између осталих, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела фалсификовање службене исправе у саизвршилаштву из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 9 (девет) месеци и одређено је да се иста неће извршити ако окривљени за време проверавања од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета, а како је то ближе означено у изреци пресуде. Оштећени ББ, ВВ и ГГ су ради остварења имовинскоправног захтева упућени на парницу. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 7.000,00 динара у року од 15 дана од дана

правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате, као и да накнади трошкове кривичног поступка, а о чему ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 190/25 од 14.01.2026. године одбијене су жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Алексинцу, браниоца окривљеног АА- адвоката Маје Ђинђић Нур и браниоца окривљене ДД – адвоката Александра Сандуловића, па је потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу 2К.бр.76/25 од 15.05.2025. године.

Бранилац окривљеног АА- адвокат Маја Ђинђић Нур поднела је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 190/25 од 14.01.2026. године, с тим што из садржине захтева произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреда закона из члана 15, члана 16. став 5, члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине у целини пресуде Основног суда у Алексинцу 2К.бр.76/25 од 15.05.2025. године и Вишег суда у Нишу Кж1 190/25 од 14.01.2026. године и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело које му се оптужним актом ставља на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да у радњама окривљеног описаним у изреци правноснажне првостепене пресуде недостаје битан елемент бића кривичног дела фалсификовање службене исправе у саизвршилаштву из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. КЗ и то предмет радње извршења предметног кривичног дела, па стога дело које је окривљеном стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца и за које је правноснажно оглашен кривим није кривично дело. Поред тога, бранилац окривљеног указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП истиче да је суд у конкретном случају погрешно применио кривични закон и то члан 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. КЗ, будући да се радње окривљеног могу правно квалификовати искључиво као кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ. У прилог свог става бранилац наводи да спорна три уговора о раду, које је окривљена ДД као књиговођа употребила као прилог пријави оштећених на обавезно социјално осигурање, не представљају службену исправу, већ само приватну исправу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 85/2005 од 06.10.2005. године, са ступањем на снагу дана 01.01.2006. године) чини службено лице које у службену исправу, књигу или спис унесе неистините податке или не унесе важан податак или својим потписом, односно службеним печатом овери службену исправу, књигу или спис са неистинитом садржином или које својим потписом, односно службеним печатом омогући прављење службене исправе, књиге или списка са неистинитом садржином. Ставом 2. истог члана прописано је да ће се казном из става 1. овог члана казнити и службено лице које неистиниту службену исправу, књигу или спис употреби у служби као да су истинити или које службену исправу, књигу или спис уништи, прикрије, у већој мери оштети или на други начин учини неупотребљивом. Ставом 3. истог члана прописано је да ће се одговорно лице у предузећу, установи или другом субјекту које учини дело из става 1. и 2. овог члана казнити казном прописаном за то дело.

Објект радње предметног кривичног дела јесте службена исправа, књига или спис. Службену исправу издаје службено лице и сврха јој је да се њоме доказују одређене чињенице у оквиру вршења неке службене дужности (на пример службена легитимација, уверење, дозвола, пропусница и др.). Објект радње може бити и исправа која је издата од стране лица које нема својство службеног лица, уколико таква исправа чини саставни део службене документације и уколико служи као доказ одређених чињеница које имају значај за службене односе.

Имајући у виду цитирани законски опис бића предметног кривичног дела, те имајући при томе у виду чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне првостепене пресуде у којем је наведено да је окривљени АА у стању урачунљивости, свестан свих обележја и забрањености свога дела и хтео његово извршење, као одговорно лице у својству директора Агенције за обезбеђење лица и објеката „... Security“, дана 22.11.2022. године у Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијали Ниш - Служби у Алексинцу, заједничким деловањем са окривљеном ДД као одговорним лицем у својству овлашћеног књиговође Агенције за пружање књиговодствених услуга „...“ из Алексинца, употребили као праве неистините службене исправе, тако што су ради реализације и претходног договора да за оштећене ББ, ВВ и ГГ, раднике запослене у Агенцији за обезбеђење лица и објеката „... Security“ у Алексинцу, који су претходно 14.11.2022. године од стране окривљене ДД по усменом налогу окривљеног АА неосновано одјављени, накнадно изврше пријаву на обавезно социјално осигурање Филијале Ниш - Службе у Алексинцу подношењем захтева да се оштећенима почев од 15.11.2022. године призна својство осигураника, уз које захтеве су приложене пријаве и три фалсификована уговора о раду број 01/2022 од 15.11.2022. године, које је остварујући заједнички циљ окривљена ДД сачинила на тај начин што је у три уговора о раду број 01/2022 од 15.11.2022. године унела лажну садржину да су оштећени дана 15.11.2022. године засновали радни однос у Агенцији за обезбеђење лица и објеката „... Security“, које уговоре је без одобрења и

сагласности потписала именом и презименом оштећених, а затим је означене уговоре о раду, знајући да садрже наведене неистините податке, окривљени АА потписао и оверио службеним печатом Агенције за обезбеђење лица и објеката „... Security“, након чега су означени уговори о раду од стране окривљене ДД приложени као доказ правног основа пријаве на обавезно социјално осигурање у поступку покренутом пред Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање Филијале Ниш, Службе у Алексинцу, то се, по налажењу Врховног суда, у напред описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела фалсификовање службене исправе у саизвршилаштву из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. КЗ за које је у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим.

Супротно наводима браниоца окривљеног, наведени уговори о раду сачињени у писменој форми, по налажењу Врховног суда, представљају службену исправу, а не приватну исправу, имајући у виду да су исти потписани од стране окривљеног АА као одговорног лица - директора Агенције за обезбеђење лица и објеката „... Security“ из Алексинца, улица ... број .. и оверени су од стране истог службеним печатом наведене агенције, у вршењу његових овлашћења, те су приложени Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијали Ниш - Служби у Алексинцу као доказ правног основа пријаве на обавезно социјално осигурање оштећених ББ, ВВ и ГГ, радника запослених у Агенцији за обезбеђење лица и објеката „... Security“ у Алексинцу, а која чињеница има значај за правне односе.

Надаље, како се, и по налажењу Врховног суда, у радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела фалсификовање службене исправе у саизвршилаштву из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. КЗ, то је стога суд правилно применио кривични закон правном квалификацијом кривичноправних радњи окривљеног АА, ближе описаних у изреци правноснажне првостепене пресуде, као кривично дело фалсификовање службене исправе у саизвршилаштву из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. КЗ, па се следствено томе као неосновани оцењују и наводи браниоца окривљеног којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлоге његовог подношења наводи повреду одредаба члана 15. и члана 16. став 5. ЗКП, истицањем да како током поступка није на несумњив начин утврђено да је окривљени извршио кривично дело фалсификовање службене исправе у саизвршилаштву из члана 357. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 33. КЗ, то је суд услед недостатка доказа морао да реши у корист окривљеног и да га на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП ослободи од оптужбе за наведено кривично дело. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да нижестепени судови нису у образложењима побијаних пресуда дали адекватне и јасне разлоге на основу којих би се извео несумњив закључак да је окривљени АА по претходном међусобном договору и заједничким деловањем са окривљеном ДД извршио предметно кривично дело, те да уопште нису образложили

постојање саизвршилаштва између окривљених, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву даје сопствену анализу и оцену изведених доказа, а посебно одбрана окривљених АА и ДД, те исказа оштећених ББ, ВВ и ГГ, уз истицање да суд није требало да поклони веру допуни исказа окривљене ДД од 15.05.2025. године и да одбрана окривљене и искази оштећених нису подударни око следа догађаја, времена, места и битних чињеница, а како то суд погрешно закључује, оспоравајући при томе правилност утврђеног чињеничног стања и то посебно чињенично утврђење суда да је окривљени АА као власник Агенције за обезбеђење дао усмени налог окривљеној ДД као књиговођи да оштећене одјави као раднике 14.11.2022. године, а потом да накнадно изврши њихову пријаву на обавезно социјално осигурање, као и да је потписао и ставио службени печат наведене агенције на спорне уговоре о раду знајући да садрже неистините податке, уз истицање да из изведених доказа произилази да је у питању само грешка окривљене коју је накнадно покушала да исправи, а који сви наводи браниоца окривљеног по налажењу Врховног суда представљају указивање на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 15, члана 16. став 5, члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева не указује у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно уопште не наводи у чему је то суд изреком правноснажне пресуде прекорачио оптужбу, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА- адвоката Маје Ђинђић

Нур, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић